ΛΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ γονιμότης τῶν γυναικῶν.

Ὑπολογίζεται ὅτι ἐπὶ 20 γυναικῶν ὑπάρχει μία στεῖρα καὶ ἐπὶ 30 ἀνδρῶν ἕνας στεῖρος. Τὰ τέσσερα ἑκατοστὰ περίπου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πάσχουν ἀπὸ στειρότητα. Ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει ὅτι μιὰ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς του γέννησε τέσσερες φορὲς ἀπὸ πέντε παιδιὰ μαζύ. Μιὰ Γαλλίδα ἐγέννησε 21 παιδιὰ σὲ διάστημα ἑπτὰ ἐτῶν. Μιὰ ἄλλη, Ρωσσίδα αὐτή, ἐγέννησε τέσσερες φορὲς ἀπὸ τέσσερα παιδιά, ἑπτὰ φορὲς ἀπὸ τρία καὶ δέκα φορὲς ἀπὸ δύο, ἤτοι ἔφερε στὸν κόσμο ἐν ὅλῳ 57 παιδιά. Ἡ αὐτοκράτειρα μάλιστα τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνη προσεκάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς γονιμοτάτης αὐτῆς ὑπηκόου της στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ.

Στὴ Μόσχα ζοῦσε στὰ 1872 ἕνας γέρος ὀνόματι Φεντὸρ Βασιλιέφ, ὁ ὁποῖος εἶχε 87 παιδιὰ ζωντανὰ καὶ στὸν ὁποῖον ὁ Τσάρος εἶχε χορηγήσει σύνταξι γιὰ νὰ τὰ βγάζῃ πέρα. Ὁ Ρῶσσος αὐτὸς ἦταν δυὸ φορὲς παντρεμένος καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη γυναίκα του εἶχε ἀτοκτήσει μὲ 27 τοκετοὺς 69 παιδιά.

Ἡ Γεωργία Χὶρς ἀπὸ τὸ Τεξὰς τῆς Ἀμερικῆς ἐγέννησε στὰ 1888 ἕξη παιδιά, τέσσερα θηλυκὰ καὶ δυὸ ἀρσενικά. Ἡ Ἀμερικανὶς Βίλιγκ ἐγέννησε στὰ 1892 ἕξη παιδιὰ ὅλα ἀρσενικά, τὸν ἴδιο χρόνο δὲ ἡ Μαρία Ζοννὸ ἐγέννησε αἰσίως 7 παιδιά!... Μιὰ ἄλλη Ἀμερικανὶς ἀπέκτησε ἀπὸ 6 γάμους 61 παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων στὰ 1892 ζοῦσαν τὰ 50. Τὸ ζεῦγος Γάγκτον ἐξ Ἀμερικῆς ἀπέκτησε 27 παιδιὰ ποὺ ἐγεννήθησαν ἀνὰ τρία σὲ ἐννιὰ τοκετοὺς καὶ ἔζησαν ὅλα. Ὁ Καναδὸς Λεβὶ Βρεσὸν ἐώρτασε στὰ 1900 τὴ γέννησι τοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου παιδιοῦ του. Ὁ Βρεσὸν εἶνε ἕνας ρωμαλέος γεωργός. Ἀπὸ τὴν πρώτη γυναίκα του ἀπέκτησε 16 παιδιά, ἀπὸ τὴ δεύτερη 14 καὶ ἀπὸ τὴν τρίτη 11, ἐκ τούτων δὲ ἔζησαν τὰ 35.

Ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό;

Κάποιος Ἰταλὸς ἰατρὸς κατόπιν ἰδιαιτέρων μελετῶν του, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθοῦν, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ γένος τῶν παιδιῶν δύναται νὰ προσδιορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν καρδιακῶν παλμῶν τῆς μητέρας. Ἂν οἱ παλμοὶ εἶνε ὀλιγώτεροι τῶν 135, τὸ παιδὶ ποὺ θὰ γεννηθῇ θὰ εἶνε ἀγόρι, ἂν δὲ ὑπερβαίνουν τοὺς 145, θὰ εἶνε κορίτσι. Ὁ Ἰταλὸς ἰατρὸς ἐφήρμοσε πολλάκις τὸ σύστημά του καὶ ἡ ἐπιτυχίες τῆς διαγνώσεώς του ἦσαν 92 τοῖς 100.

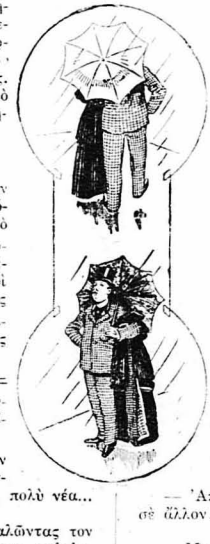

σίας του, μιὰ ἀέρινη, ὀνειρεμένη γυναίκα, μιὰ μιὰ γυναῖκα ὁλοζώντανη, πραγματική, ποὺ τὴν λαχταροῦσε, ὅπως ποτὲ ἄλλος δὲν εἶχε ποθήσει τὸν ἔρωτα.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ φύγῃ... Ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν γέρος πειὰ καὶ πὼς τὸ ἀσθμα ποὺ ἐνέπνεε στὴν Λεοντίνη θὰ μποροῦσε νὰ βαστάξῃ πολύ. Ἐνῶ αὐτὴ ἦταν νέα, πολὺ νέα... Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἂν τὴν ἔκανε δική του;

Ὡστόσο ἡ Λεοντίνη ἐξακολούθησε νὰ τοῦ γράφῃ, καλῶνταις τον κοντά της. Τὰ γράμματά της ὅμως εἶχαν ἕνα τόνο ψεύτικο, φιλολογικό. Κατὰ βάθος δὲν τὴν εἶχε πονέσει καὶ πολὺ ποὺ εἶχε φύγει ὁ Σατωβριάνδος.

«Μοῦ γράφετε—τοῦ γράφει—ὅτι δὲν θὰ γυρίσουν ποτὲ πειὰ ἡ γλυκὲς ὧρες τοῦ Κοτερέ. Ἴσως νὰ μὴ ἔχετε ἄδικο. Ποῦ νὰ τὶς ξαναβροῦμε; **Μέρες εὐτυχισμένες, μέρες χαμένες,** βουλιάξατε γιὰ πάντα στὴν ἄβυσσο τοῦ χρόνου, ἀτ' ὅπου τίποτε δὲν γυρίζει!... Οὔτε ἕνα φύλλο ἀτ' ἐκεῖνα ποὺ σάλεψαν ἐπάνω ἀτ' τὰ κεφάλια μας δὲν ἔμειν ε στὰ δέντρα ποὺ ἐσκέπασαν τὴν εὐτυχία μας. Χίλιες φορὲς ἀνανέωσε ἀπὸ τότε τὰ νεφά του ὁ καταρράκτης, ὁ ἀντίλαλος τῆς λίμνης δὲν θυμᾶται πειὰ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μας, στὸ χορτάρι χάθηκε τὸ ἀχνάρι τῶν ποδιῶν μας...»

Πόσο βάσταζε ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτός, ὁ ψεύτικος πειά, τῆς Λεοντίνης; Ἕξεις μονάχα μῆνες. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ ἰδίου ἐκείνου χρόνου παντρεύθηκε τὸν κ. Καστελμπαζάκ. Ὅταν τὸ ἔμαθε (ἀπ' τὴν ἴδια φυσικὰ) ὁ Σατωβριάνδος, τῆς ἔγραψε:

«Θ' ἀλλάξετε λοιπὸν ὄνομα; Μὰ θ' ἀλλάξετε ἄραγε καὶ καρδιὰ συγχρόνως; Ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ, γιὰ μένα θὰ εἶσαι πάντα ἡ πρώτη, ἡ ἄγνωστη, ἡ ὀνειρεμένη Λεοντίνη. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω τὴν πραγματική, θὰ κρατήσω ἐκείνην ποὺ εἶχε πλάσει ἡ φαντασία μου. Μοῦ ἀνήκει, δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσετε. Στοὺς ἄλλους θὰ δώσετε ὅ,τι δὲν εἶνε δικό μου. Μὰ ἐγὼ θὰ διατηρήσω ὅ,τι μοῦ ἐδώσατε. Κι' α,τὸ ἀκριβῶς εἶνε ὅ,τι πιὸ βαθὺ καὶ πολύτιμο ἔχετε...

»Ἀντίο, Λεοντίνη μου. Συλφίδα μου, ἀόρατη νεράϊδα μου, ἄγγελέ μου. Ἀντίο!...»

Ἔτσι τελείωσε ὁ ρωμαντικὸς ἔρως τοῦ Σατωβριάνδου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐρωτόληπτου συγγραφέως...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ πατέρας στὸ γιό του:

— Ὁ ἀδελφός σου ἔδεσε ἕνα τενεκὲ στὴν οὐρὰ ἑνὸς σκύλου... Αὐτὸ εἶνε πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα... Θὰ τὸ ἔκανες ἐσύ;

— Ἐγώ;... Ποτέ!...

— Τότε γιατὶ δὲν ἐμπόδισες τὸν ἀδελφό σου νὰ τὸ κάνῃ;

— Δὲν μποροῦσα... Ἤμοιν ἀπησχολημένος...

— Καὶ τί ἔκανες;

— .... Κρατοῦσα τὸ σκύλο!...

***

Δυὸ φίλοι συναντῶνται ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἄλλοτε ἕνας τίμιος τραπεζίτης. Γιὰ νὰ μὴ μαθηθῇ ὅμως κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοὺς ἄλλους συναδέλφους του στὰ ὕποπτα χρηματιστηριακά τους κόλπα, ἔχει καταστραφῆ οἰκονομικῶς καὶ βρίσκεται πειὰ σχεδὸν σὲ ἔνδεια.

Ὁ φίλος του, τραπεζίτης κι' αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγινε πάμπλουτος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, βλέποντας τὴν κατάστασί του, τὸν λυπᾶται καὶ τοῦ προτείνει νὰ τοῦ δανείσῃ ἑκατὸ φράγκα.

Μὰ ὁ φτωχὸς τραπεζίτης διστάζει νὰ τὰ πάρῃ, λέγοντάς του:

— Διάβολε! Εἶμαι πειὰ γέρος. Ποιός ξέρει... μπορεῖ νὰ πεθάνω κι' ἀπόψε καὶ νὰ μὴν κατορθώσω νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω...

— Μπά! σπεύδει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ὁ γενναόδωρος φίλος. Δὲν πειράζει!... Θὰ εἶνε τόσο μικρὴ ἡ ἀπώλεια!...

***

Ὁ Τὸμ Πόουελ εἶχε πάει μὲ μερικοὺς φίλους του νὰ κυνηγήσῃ τίγρεις στὰς Ἰνδίας. Μὰ ἕνα βράδυ ὁ δυστυχισμένος νέος, καθὼς κυνηγοῦσε, ἀπομακρύνθηκε ἀτ' τοὺς φίλους του κ' ἔπεσε στὰ νύχια μιᾶς τίγρεως, ἡ ὁποία τὸν κατεβρόχθισε.

Οἱ φίλοι του ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσουν στοὺς γονεῖς του: «Τὸμ ἀπέθανε». Οἱ γονεῖς τοῦ ἄτυχου νέου ἔστειλαν τότε στοὺς φίλους του τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Ἀποστείλατε πτῶμα υἱοῦ μας».

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες οἱ γονεῖς τοῦ Τὸμ ἐλάβαναν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας τὸ ἀκόλουθο τηλεγράφημα: «Πτῶμα φθάνει δι' ἀεροχεανείου «Ἰνδικός».

Φανταζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξι τῶν γονέων τοῦ Τὸμ ὅταν ἐπῆγαν στὸν «Ἰνδικὸ» γιὰ νὰ παραλάβουν τὸ πτῶμα τοῦ παιδιοῦ των καὶ βρῆκαν ἀντ' αὐτοῦ, εἰς παραλαβή τους, μιὰ ὡραία ὁλοζώντανη τίγρη μέσ' στὸ κλουβί της.

Ἔσπευσαν τότε ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσουν καὶ πάλι στοὺς φίλους τοῦ υἱοῦ των: «Ἐλάβαμε τίγριν ζῶσαν, ἀλλ' ὄχι τὸ πτῶμα τοῦ Τόμ».

Τότε οἱ φίλοι τοὺς ἀπάντησαν: «Τὸμ βρίσκεται μέσα στὴν τίγρη!...»

***

— Πῶς! μοῦ ἀρνεῖσθε τὴν κόρη σας, ἀφοῦ μοῦ ἐδώσατε τὸ λόγο σας!...

— Ἀκριβῶς... Ἔδωσα τὸ λόγο μου σὲ σᾶς, δίνω τὴν κόρη μου σὲ ἄλλον... Δὲν μπορῶ νὰ τὰ δώσω ὅλα σὲ σένα!...

***

— Μπᾶ, γιατὶ ἔχεις δέσει κόμπο στὸ μαντῆλι σου;

— Τὸν ἔδεσε ἡ γυναίκα μου γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ρίξω ἕνα γράμμα της στὸ ταχυδρομεῖο.

— Καὶ τὸ ἔρριξες;

— Ὄχι... Ἔξεχασε νὰ μοῦ τὸ δώσῃ!...

***

— Ἔ, λοιπόν, γιατρέ, κατορθώσατε νὰ θεραπεύσετε αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ἀπὸ τὴν ἀμνησία;

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὑπέθεσα πὼς τὸν εἶχα θεραπεύσει, μὰ ἔπειτα βεβαιώθηκα πὼς δὲν εἶχα κάνει τίποτε, γιατὶ ξέχασε νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ λογαριασμό μου!...

***

Ὁ Ραφφαέλι, ὁ περίφημος Γάλλος ζωγράφος, ὁ ὁποῖος πέθανε πρὸ πενταετίας, ἦταν πάρα πολὺ μετριόφρων. Μιὰ μέρα ἕνας φίλος του μπῆκε μέσ' στὸ ἀτελιέ του, κατακόκκινος ἀτ' τὴν ταραχή του.

— Ἀγατητὲ διδάσκαλε! τοῦ φώναξε λαχανιασμένος.

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ Ραφφαέλι.

— Πρὸ ὀλίγου, ἀγατητὲ διδάσκαλε, ἀνακάλυψα σ' ἕνα παλιατζίδικο, ἀνάμεσα σὲ παληοσίδερα καὶ βρώμικα κουρέλια ἕνα πίνακά σας!... Καὶ τὸν ἀγόρασα, ξέρετε, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί!... Νά τον!

Ὁ Ραφφαέλι ἐπῆρε στὰ χέρια του τὸν πίνακα, τοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ καί, δίνοντάς τον πάλι στὸ φίλο του, τοῦ εἶπε μὲ ἀπλότητα:

— Πηγαίνετε, ἀγατητέ μου φίλε, νὰ πάρετε πίσω τὸ κομμάτι τοῦ ψωμιοῦ σας, γιατὶ ἡ εἰκόνα μου εἶνε κατώτερη κι' ἀπὸ αὐτό!...